

בנות בן בשבת בין דוד כעמדה
 מוליין סהם מדקלמר בין בתול בין
 אחר בשבת שלל להדליק לבד מטעם
 סבר דמומר להשקטם לאורה ומיהו
 רב דקלמר מוליין בין בתול בין
 בשבת לא היה מלימיר מדליקין
 סהם והיה דוקא בתול לכל בשבת
 אין מוליין שמה יפה דבסתמא לא
 הייה יומיר עקום אדם יחמיר לאסור
 להשקטם לאורה וכן הלכתא דנר
 טעכה לסור להשקטם לאורה כד
 וכר' יוחנן ואביו גמי קיבלה ורב
 יוסף גמי משמע לקמן דס"ל הכי
 וכנהה אין זקוק לה דטלה סביחא
 לא הכי ורב הגא איהו יחד הוא וליה
 הלכתא סויתיה:
דאי לא דליקין מדליקין . אבל מכלאן
 ואלין עבר הזמן לומר הכי
 פרח דיש לומר ולהליק בליה מיד
 שלל יאמר יחד מדליק ומי"מ אם
 אחר ידליק מספק דהא משגי טיטוי
 אחרינא ולר"י גרלה דעמה אין לתוס
 מהי דליק דלט אין לו היכרא אלא
 לבני הבית שגרי מדליקין מופנים:
והמהדרין מן המהדרין. גרלה
 לר"י דב"ש וכו' לא
 קיימי אלא אחר איש וכו' שכן יש
 יומר היוד דאכיל הכרא כשמוסיף
 והלך לו מחסר שאם כנגד ימים
 הנכסיהם לו היולאים אבל אם עושה
 בר לכל אחד אפי' יוסף מכלאן ואלין
 ליכא היכרא שסברו שכן יש בני
 אדם בכים: **מצודה** להגיחה על
 פתח ביתו מבחוץ . ומיירי דליכא
 חצר אלא יש עומד סמוך לרה"י
 אבל אם יש חצר לפני הבית מטה
 להגיח על פתח חצר דלמיר לקמן
***אמר** שיש לה ב' פתחים נריכה ב"ש
 גרות ואמר'י גמי נר שיש לה שני
 פיות עולה לפני בני אדם משמע
 לפני בתיים ואם היו מניחים על פתחי
 בתיים היה להו מומין ולהו משמאל
 אבל אין מניחים על פתח החצר אחי
 שפיר: **ובישועת** הסכנה . גרלה
 לר"י דהיינו מדי אטו חצרי לבבל
בדלמיר כפי' כירה (לקמן דף מהי' וטס)
 מהו ללטול ערנא דתוכה סמין
 חצרי בשבת והיא דעל הלפתן גמי
 יקחו אוטו כדלמיר בגיטין (דף י"ג)
 רבה בר בר חנה מלש אחא חצרא
 שקל ערנא מקמייהו וי"ל דאין
 גיילוח כ"כ לחפש בבתיים:

בני א מיי פיר מהלכות
 מהלכות גמ' ו סמך
 אלוין ס ומיין ס סוסי
 אלוין פנת סמך סמך א
 ג ב מיי עס סמך ס
 קוסי עס סמך ס
 ד ג מיי עס סמך ס
 קוסי עס סמך ס
 פו ד מיי עס סמך ס
 סמך עס סמך אלוין
 פנת סמך סמך ס
 פו ד מיי עס קור שיע
 עס סמך ס
 יז ו מיי עס סמך ס
 סמך עס סמך אלוין
 פנת סמך סמך ס
 יח ח מיי עס סמך ס
 ו ס קור שיע עס
 סמך ס
 יט ו מיי פיר מהלכות
 מהלכות גמ' ו סמך
 סמך עס סמך אלוין
 פנת סמך סמך ס
 כ כ ל מיי פיר מהלכות
 נקי מנת סמך ג
 קוסי עס סמך ס
 סמך י
 כא ס קוסי עס סמך ס
 פנת סמך ו

איך שראו נר מטה וליכא לתימא לסיי' אלא
 תבטו למתוך על דבריו: אי זכאי . אלו הייה זכה ללמוד הייה
 גורמה כשמשתיה ראשון: גירסא דנקוסא . מהקיים יותר משל
 זקנה: לשפורס . שיהא כה שכן
 כשיעור הזה ומיהו אם כנהה אין
 זקוק לה: גולגול דפרמוזלי . קס
 לומה מלקי עלים דקים ומתעכבין
 בזקוק עד סהוליס בני הזקוק לבתיים
 משתקנה ומצויים בבתיים אור
 וכן גריכין לעליס יולאים וקוצן מהן:
 נר איש וכו' . כר אחד כלל לילה
 ואיש וכל בני ביתו כני לה כנר אחד:
 וספסודין . אחר המלוח טושין נר
 אחד כלל לילה לכל אחד ואחד מבני
 הבית: כנגד ימים סוכניס .
 העפידים כלל: ימים סיוולאין . יולא
 כנר זה שאף עומד בו נמנה עם
 הזולאין: פרי ספס . מתמעט
 והלכים בקרבנות דפרש פתחם:
 מעלין כדמש ואין מורדין . מקרא
 ילפיין לה כמתוח דפרק שתי הלחם
 (דף נ"א): סכתון . מסוס פרסומי
 ניקח ולח כרה"י אלא כהלכו סכתין
 היו פתוחין לחצר: ולס סיס דר
 כעליס . שאין לו מקום בחלרו
 להגיחה עס: מניסס . מנכניס כנגד
 חלון הסמוך לרה"י: ספכנס . שהיה
 להם לפרסיס חוק זיוס אידס שלא
 יבעירו נר אלא בבית ע"י שלסס
 כדלמירין בגיטין (ס"ג דף י"ז): נר
 אפרס . לפשות הכר לכר: ולי
 איכא מדורס . אף לא לריך נר אחר
 לפי שמשקטם לאור האדורה יש
 היכרא שהג נר מטה היא: ולי
 ארס ספוס סול . שאיש רגיל להשקטם
 לאור האדורה: לריך נר אפרס . דלי
 לא לא היא היקר: פלי סוכוס . על
 חיזה נס קבועה: כסופסו . בהלכט
 ומחס כבעטתו ואכר שלא נכנס בו:
 ס"ג ופלוס ימים טובים כסלל
 וסודלס . לא סלמורין כמלכס שלא
 נקבטו אלא לקרות הלל ולומר על
 הגסיס בהודא: גן . גילין
 אישטיגיליש: פייס . קורנס גדול
 של נפחים: כפל גמל סייב . שלא היה
 לו להגידל כחצילע סוכנס לחטט:
 כנר סוכוס פפור . מטי סוכשוס
 פירסוס מטה הגיחה עס: ולס
 אופרס . הא דקתי כנר טעכה פפור:
 פטולה

מח' סוכריס
 סוכ סמך ד
 ותי' סוכוס
 ומחס סו דרס
 מתי' וסופוס
 מנתח ס
 דרס סמך

ברכות פט
 זימל יב פט
 גיילע יב פט
 סוכריס יב
 ממי' לק: סג

שכשגבסו יוונים להיכל פמא כ"ל השבטים שבהיכל וכשגברה מלכות
 בית השמונאי ונצחום ברך ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה
 מונח בתחמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד נעשה
 בו נס והדליקו כמנו שמונה ימים לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים
 בהלל והודאה (* נתן התם גין היוצא מתורת הפטיש ויצא הויק חייב *גמל
 שמעון פשתן והוא עובר ברשות הרבים ונכנסה פשתן לתוך הצרות דלקה
 בגרו של תנוגי והדליק את הבירה בעל הגמל חייב להגיח תנוגי את נר מבחיץ
 כנר תנוכה פפור *אמר רבנא (* משום דרבה) זאת אומרת נר תנוכה מצוה
 למעלה מעשה לימא ליה היה לך להגיח למעלה כגמל ודוכבו דילמא אי
 מיפרדא ליה טובא אתי לאימנעוי ממצוה: *אמר רב כנא דרש רב נתן בר מעיזמי משניה דבני תנזום (כץ סכ)
 ר

התורה מונח בתחמו של כץ .
 אם כבר גזרו על
 הנכרים להיות כובים (* נדה ס"ג
 דף ל"ז) צ"ל שהיה מונח בתחום
 בקרקע שלא יהיו סכסוכי: ס"ב
 כ

עדה מונח בתחמו של כץ .
 אם כבר גזרו על
 הנכרים להיות כובים (* נדה ס"ג
 דף ל"ז) צ"ל שהיה מונח בתחום
 בקרקע שלא יהיו סכסוכי: ס"ב
 כ

גליין השם גמי כל הבתים שהיו ע"י הנכרים סיס מהלכות בית הכניס סמך ס
 ר"י סוכריס כז:

מטעמיהם הוה זמין לבידוק דבין ר' יוחנן... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן...

שבת

שבת עשרה עשרה

3

סוף ופסוקים ימים מוכים כאלו... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן...

ר"ע

נאמר האזנה: מדין נר פתוח. רחוק... לא ללא הוי חייב: פלי טעופס. על...

הבאור דהבין

למד אורי להשתטש למרח של נר הנוכה כל השריף המשפט וכו'... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן...

אורה חיים תרעא הלכות הנוכה

מ"ז מגן דוד

מגן אברהם נ"י

ויסתיל בנר האמצעי הקמחון לפתח ויבטח... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן...

אורה חיים תרעג הלכות הנוכה

מגן אברהם נ"י

מ"ז מגן דוד

בהבאור משהו כו' דעסקי שאלמרו נבמ' ע"ו... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן... מצינו דהיינו דלא תמניח חלה ר' יוחנן...

כל השיעור א"כ מאי טירחא הוא לחזור ולהדליקה. וי"ל דהא עיקר נר חנוכה הוא זכר לנס נרות דמנורה והרי במסכת מנחות (ף פ"ט) איתא נר שכבתה נדשן השמן נדשנה הפתילה כיצד עושה מטיבה ונותן בו שמן כמידה ראשונה, ופירש"י דפתילה שכבתה אין לה תקנה שהרי הוא כדשן כיצד הוא עושה מטיבה שמשליך כל מה שבנר לחוץ כו', הרי דכיון שכבה נפסל השמן והפתילה למנורה ומש"ה ס"ל להך מ"ד דגם בחנוכה אם כבתה אין זקוק להדליקה שנית. דאע"ג דלענין פסול שמנים לא עשו חנוכה כמנורה דהרי במנורה צריך דוקא שמן זית ובחנוכה כל השמנים כשרים לה, וגם בהאי דינא גופה לא עשו חנוכה כמנורה וכדאמרינן לקמן (ג) עששית שהיתה דולקת למו"ש מכבה ומדליקה הרי דשרי להדליק בשמן ופתילה שכבר דלקו לחנוכה וכבו, מ"מ ס"ל דזהו רק לענין עיקר הפסול שנפסול שמן שכבר הודלק בזה לא החמירו בחנוכה ולא עשוהו כמנורה אבל בהך דכבתה תוך השיעור אם נאמר דבשמן אחר בודאי א"צ להדליק דרק הדלקה אחת חייבו חכמים ורק נצריכו להדליקו שנית משום דזה השמן עצמו כבר דלק ונחשב כאחת והלא סברא זו גורמת פסול במנורה והיאך יגרום זו הסברא עצמה עוד חיובא בחנוכה והוא כמו דבר הסותר את עצמו. והך מ"ד דס"ל כבתה זקוק לה לא ס"ל הך סברא:

ועיין בד"מ (פ"ט מעג) שהביא דברי הכל בו שכתב דיכול להדליק בשמן ופתילה שנשאר מאתמול והעולם נהגו לעשות חדשים. והנראה ברור טעם המנהג משום הא דכתבנו דבמנורה נפסל השמן שדלק כבר, ואע"ג דאמרינן להדיא בעששית שהיתה דולקת למו"ש מכבה ומדליקה, י"ל דזה תלוי בפלוגתא דרש"י והתוס', דרש"י פירש שהודלקה מאתמול לחנוכה ומוכח דלמחר כשירה, אבל התוס' כתבו דהודלקה לשבת

ולא לחנוכה ולדידהו הא ודאי דכשר לחנוכה דלא גריע כלל משארי שמנים אע"ג דפסולים למנורה כשרים לחנוכה, אבל בשכבר הודלק לחנוכה י"ל דבפסול זה עשוהו כמנורה ולכך נהגו להחמיר בזה כנ"ל:

בגמרא ואסור להשתמש לאורה. פירש"י שיהיה ניכר שהוא של מצוה וליכא למיחש להטיה, והר"ן כתב הטעם דכיון שהוא זכר למנורה עשוהו כמנורה דאסור להשתמש בו, והנה לפירש"י יש מקום קצת לומר דליכא איסורא רק לבני הבית דהנר הוא שלהם וכשישתמשו בו ליכא היכר דיאמרו הרואים דלצרכו הדליקו, אבל אחרים ההולכים ברחוב אפשר דשרי להשתמש דרך הילוכם דלא יבאו לומר דבשביל תשמיש של זה הדליקו הבעה"ב, וא"ל דא"כ אמאי שרי בשבת ניחוש להטיה דאחרים, ז"א דכי בשביל שהנר אינו מאיר לו כל צרכו יטה נר של אחרים והרי הוא גזילה גמורה דע"י הטייתו יהיה כלה מהר וכל חשש הטיה הוא רק לבני הבית והם אסורים להשתמש משום היכר מצוה. ואם נאמר כן הרי ניחא דאמר לקמן דאסור להרצות מעות כנגד נר חנוכה משום ביזוי מצוה והקשו הראשונים דהרי כל תשמיש ואפי' אינו בזיון אסור מדשרי בשבת להדליק בפסולי שמנים. וי"ל דלקמן איירי באחרים ההולכים ברחוב דלהם שרי שפיר להשתמש דרך הילוכם ומ"מ תשמיש גנאי שפיר אסור משום ביזוי מצוה. ועיין ברא"ש שכתב דהא דאמר אסור להשתמש לאורה הוא דוקא תשמיש קבוע ולקמן קמ"ל דגם להרצות מעות דהוא תשמיש עראי מ"מ כיון שהוא של גנאי אסור. ולדבריו תשמיש עראי ואינו של גנאי שרי. וכל זה הוא לשיטת רש"י דבעראי לא יאמרו שהדליקה בשביל זה. אבל להר"ן דהטעם דעשוהו כמנורה הא אין לחלק כלל ובכל גווני אסור. אמנם התוס'